

Жена та же чувши това, уплашисе много, и намысли да направи навѣтъ лошавъ и пагубень противу момче то. Тѣмже абіе раздра си дрехи те, одраска лице то и сосъ големъ гласъ выкаше. Царь же чувши гласъ на жена та, уплашисе, и выкнавши я пыташе да разумѣе, каковъ е толку безчинный гласъ. Она же му рече: Азь, о царю, сосъ многу любовь трудихсе и думахъ твоему сыну, и увѣщавахъ го, да продума: но онъ нечаянно фърлисе върху ми, и трудисе да ме осрамоти толку, що то отъ многу то си насиліе раскъса ми и утварь и дрехи, какво то ме видишь, и лице то ми сосъ ногти те си раскровави, и едва сосъ выканіе то избавихсе отъ толку големо то му безсрамство, кое то не се надѣхъ никогда да пострадамъ отъ него.

Царь же чувши тыя думы безнадеждно вострепета и уплашисе на ужасно то повѣствованіе, и безъ да испыта хубаво истина та, толку се разсърди на сына си, що то абіе опредѣли го на смерть.

Совѣтуватсе седмь те философе царски да избавать сына му отъ смерть.

Имаше обаче царь седмь философы, по обычаю, кои то му беха совѣтницы на колку то работы, щеше да направи. Тія прочее седмь философи и совѣтницы, като чуха, царско то изреченіе противу сына